

Et medmenneske i fasten

Jes. 58, 5 – 9a:

«Er dette den fasten jeg har valgt, en dag da mennesket plager seg selv, bøyer hodet som et siv og legger seg I sekk og aske? Kaller du dette for faste o gen dag etter HERRENS vilje?

Nei, dette er fasten jeg har valgt: å løse urettferdige lenker, springe båndene I åket, sette undertrykte fri og bryte hvert åk I stykker. Å dele ditt brød med sultne og la hjelpeløse og hjemløse komme i hus. Du skal se til den nakne og kle ham, du skal ikke snu ryggen til dine egne. Da skal lyset bryte fram for deg som morgenrøden, brått skal helberdelsen komme. Din rettferd skal gå foran deg og HERRENS herlighet følge etter deg. Da skal du kale, og HERREN skal svare, du skal rope, og han skal si; “ her er jeg”.»

Her prelles all åndelighet av. Det går ikke å lure seg unna med vakre, høytflyvende eller dyptborende ord om Gud,- eller pålegge seg selv botsøvelser som gir oppmerksomhet. Gud er ikke forfengelig, -trenger ikke smiger.

Gud er opptatt av mennesker, - hvordan vi menneskene har det. Ett for ett. Han har skapt oss til å bli det han tenkte oss til. Han bærer på drømmer om oss. Alle har vi båret med oss inn på jorden at vi er mennesker som bringer nytt håp til menneskeheten! - for å si det stort, eller,- Det som gjelder for den enkelte av oss; Vi bringer med oss en forandring og noe nytt inn i livet til en mor og far, søsken, - storfamilie, - vennelag og nabolag.

Gud er opptatt av den enkelte av oss.

Alle har han båret innerst ved sitt hjerte en gang. Ingen av oss er en tilfeldighet.

Vi er gitt som medmenneske til en annen, og den andre er av Gud gitt til oss.

Vi ropes her inn som medmennesker. Gud har skapt oss og gitt oss til hverandre.

Erkebiskop Desmond Tutu var i byen sist helg, som æresgjest hos studentene i byen på den internasjonale studentfestivalen som i år har ferd og fredsarbeid som samlende tema.

Det var et sterkt møte med ham. Han kommuniserer så til de grader med hele seg. Han gir av seg selv til forsamlingen, og på en måte at han fikk det samme tilbake. Han talte levende med sitt kroppsspråk, og ordene hans satt som merkesteiner i forsamlingen. Han løftet fram begrepet **Ubuntu**, - et begrep fra hans lokale språkområde som går på en humanistisk filosofi som fokuser menneskelige relasjoner.

En person er en person gjennom andre. Du trenger andre mennesker for å bli et menneske. Vi er helt avhengige av hverandre. I Sør Afrika har de en helt annen kollektiv selvforståelse enn hos oss hvor vi i mye større grad har en individualistisk livsholdning. Desmond Tutu fortalte at når han blir spurt om hvordan han har det, så kan han ikke uten videre si at; “ jo, jeg har det bra” som kanskje vi ville ha gjort ut fra det vi nå akkurat opplever. Nei han må tenke gjennom alle i det fellesskapet som var hans; - familien og vennekretsen, naboene - en for en,- han må ha vært en tenke innom “den svakeste” i fellesskapet, før han kunne svare. Og derfor tok det tid før svaret endelig kom.

Og hvis en i hans fellesskap hadde det vondt, så ville han svart, nei, vi har det ikke så bra nå, - og det også om han selv var "i topp form" isolert sett. Forresten, - når du lever så nært andre i et fellesskap som erkebiskop Tutu forteller, så opplever du vel sikkert ikke å være i topp form. Slik er det og for oss når noen i familie eller vennekrets har det vondt og vanskelig. Dette er jo Bibelens tanke også. Når ett lem lider, så lider hele legemet, som det skrives i Paulusbrevene.

Ubuntu er Guds måte å skape mennesker på, - inn i fellesskap, - inn i hendene på hverandre. Vi holder hverandres liv mellom hendene.

Da lever vi ikke av ord, og høytflyvende tanker, men av handlinger.

Vi tar ansvar for hverandre.

"Tung å bære", - fikk hun spørsmål om, flyktningjenta som bar broren sin milevis på hånda; "Han, - tung å bære, - nei, - han er da broren min!"

Løslater den som med urett er i lenker, - som er bundet i eget liv, - av seg selv, - av andre.

Setter undertrykte fri. Kjemper for vårt medmenneskes verd, - våger å reise oss og si imot undertrykkeren,- mobberen. Noen som våker i verdens natt.

Deler brød med sulten bror og søster.

Lar hjemløse stakkarer komme i hus. En utrolig vakker måte å si dette på; - at alle må få ei seng og et sted hvor en får varme seg, og finne beskyttelse når en er fremmed.

Klær til den nakne.

Ikke svikter dine egne. Hvem skal ta seg av mine om ikke jeg gjør det? Jeg er mine nærmestes nærmeste neste.

Når vi gjør dette vil Herren komme oss i møte. Ja han har alt vært der i alle de møtene vi har hatt med vår neste som vi har tatt hånd om. Gud er nær oss og berører oss varlig, - stryker over oss med sine nådige hender når vi er god mot vårt medmenneske. Han står ikke og ser på, og kommer først etter det har skjedd. Nei, han er nær oss i det øyeblikk det skjer.

Å være et medmenneske i fasten er bære et annet menneske, og også selv være villig til å bli båret av andre.